

ÁGH ISTVÁN (1938) Budapest

ÁGH ISTVÁN

A forradalom szerelmesei

Az első tüntetés lámpaláza hajtott bennünket, azon a napon elmaradtak az előadások, délelőtt még a gyűlések miatt, ahol kitörni próbálgattunk a rendeletek káoszából, követvén mégis öntudatlan a hatósági kapkodást, ahányszor kiadták, bevonták és kiadták az engedélyt, tiltakoztunk és megígértük, zárt sorban némán vonulunk, mintha nem is valamiért, csupán sétálni mentünk volna, míg ellenünk kiadták már a karhatalmi tűzparancsot, akár a belső zsebből kirántható közönséges papírt, hogy majd saját vérünkkel egymás bőrére, falra, utcakőre írjuk föl a forradalmat, mint egy szerelmes krónikát,

azt az apokrif másikat, ami csak hozzánk tartozik, a túlélte hatvan év után, nézem megint a menetünk, kacér nyelvészprofesszorunk úgy artikulál fölfelé, mintha mulatságból jövet csettintene ujjaival, az első sorok diákjait, a szignálként vetített lányokat, nem láttam élőben soha, se menzán, sem a folyosón, csak mindegyik évfordulón jönnek a képernyő felől, szaporázva repülnek át ballonkabátjuk szárnyain, azonképp ismeretlenül, miközben mögöttük vagyok, s mintha csak én maradtam volna mindnyájunk dobogó szíve, azok között, akik szívük ügyének adták magukat,

elnyújtott régi szenvedély sodorja rám hullámait, s ahogy szembenézek velük, rengeteg üdvözült mosoly vetül ki soraik közül, s mögöttem végtelenbe vesz, így révülnek az alvajáró szerelmesek holdtöltekor, fekete-fehér némafilmben mozgatják ernyedte ajkukat, magányos vallomásra zárva, lelkesítő jelszóra nyitva, tízezrekkel sokszorozott varázslat boldog foglyaként, miképpen üdvét megtalálja a testet öltött képzelet, egymásba változunk, valami különös akarat szerint, mint a vándormadársereg, szív formájúvá alakulva, s nem mi vagyunk már, aki lát, és odavisz, ahova kell,

betöltvén szeglettől szegletig az ország legnagyobb terét, madártávlatból figyelek, mint egy lyukas zászló alá, s látok fejből terített hatalmas élő szőnyeget, mely itt még nem a győztesek szemléjére szánt teríték, még az ép koponyák alatt, a fedett zónában gyönyör mélyárama ringatja el az összetapadt párokat, míg én is köztük állhatok, ahogy a sugárzó öl bezár, s ölembe felejtí magát, akit nem láttam még soha, aki ezt a napot megélte, annak nem fontos, mennyit élt, lehet, hogy már akkor este sorra került, vagy bármikor, magát túlélve elmúlt, lejártan, mint az én időm.